

EILANDSRAAD VAN HET
EILANDGEBIED SINT MAARTEN

Eilandsverordening regelende de
verlening van financiële bijstand
(Eilandsverordening financiële bijstand)

MEMORIE VAN TOELICHTING

Nr. 3

Algemeen

De eilandsraad heeft in diens vergadering van 28 juni 1995 de eilandsverordening regelende de vergoeding van financiële bijstand (de Eilandsverordening Financiële Bijstand) vastgesteld. De verordening beoogde een rechtsgrondslag te verschaffen ten behoeve van het verlenen van financiële bijstand vanwege het eilandgebied aan ingezetenen die niet in staat waren zelf te voorzien in de noodzakelijke kosten van het bestaan. Ingevolge het besluit van 24 september 1994 (PB 1994, 109), houdende enkele tijdelijke voorzieningen in het bestuur van het eilandgebied Sint Maarten van de Nederlandse Antillen, is de verordening ter goedkeuring voorgelegd aan de Gouverneur. Bij brief van 29 augustus 1995, nr. 3985/SXM, heeft de Gouverneur die goedkeuring verleend, zij het onder een aantal voorwaarden en aantekeningen. In algemene zin meende de Gouverneur dat de eilandsverordening uit wetgevingstechnisch oogpunt veel verbeteringen behoefde. Een aantal daarvan zijn in genoemde brief aangegeven. De verbeteringen houden wijzigingen van de verordening in. De Gouverneur heeft bepaald dat de Eilandsverordening Financiële Bijstand niet kan worden afgekondigd, voordat de eilandsverordening tot wijziging daarvan is goedgekeurd. Het onderhavige ontwerp beoogt in de door de Gouverneur en de uit anderen hoofde noodzakelijk geachte wijzigingen te voorzien. Gezien het grote aantal, deels ingrijpende wijzigingen van de Eilandsverordening Financiële Bijstand komt het het bestuurscollege als te bezwaarlijk voor, indien de eilandsverordening van 28 juni 1995 en de verordening tot wijziging daarvan afzonderlijk zouden worden afgekondigd. Het verdient de voorkeur bij de afkondiging te kunnen beschikken over een doorlopende tekst van de gewijzigde verordening. Het voorstel voorziet om die reden in de intrekking van de verordening van 28 juni 1995 en de vaststelling van een nieuwe verordening, waarin alle nodige wijzigingen zijn verwerkt.

Inmiddels is genoemd besluit van 24 september 1994 met ingang van 1 maart 1996 vervallen. Ingevolge het zogenaamde tripartite bestuursakkoord van 23 februari 1996, gesloten tussen het eilandgebied Sint Maarten, het land de Nederlandse Antillen en Nederland, dienen thans onder meer voorgenomen eilandsverordeningen ter consultatie te worden voorgelegd aan de Gouverneur. Ter voldoening daaraan heeft de gezaghebber de Gouverneur ook geconsulteerd over het ontwerp van het onderhavige voorstel van een eilandsverordening, dat de Eilandsverordening Financiële Bijstand beoogt te vervangen.

Het ontwerp heeft de Gouverneur geen aanleiding gegeven tot het maken van enige opmerkingen van voornamelijk technische aard (brief 20 juni 1996, nr. 4/BA). Met die opmerkingen is in het onderhavige voorstel rekening gehouden.

In het voorstel wordt duidelijker dan in de verordening van 28 juni 1995 onderscheid gemaakt tussen enerzijds bijstand als periodieke uitkering en anderzijds bijstand bij wijze van eenmalige uitkering. Meer aandacht is gegeven aan de mogelijkheid tot toekenning van eenmalige uitkeringen. Voor sommige eenmalige uitkeringen kan men ook in aanmerking komen, indien men geen bijstand als periodieke uitkering geniet, voor andere niet. Toegevoegd is de mogelijkheid van toekenning van een eenmalige uitkering voor de kosten van migratie van een ander eiland van de Nederlandse Antillen naar het eilandgebied Sint Maarten, de transportkosten van stoffelijke overschotten, de aanschaf van schooluniformen en andere noodzakelijk te maken kosten verband houdende met onderwijs, indien men anders hiervan zou zijn verstoken.

Niet langer is opgenomen is de mogelijkheid de bijstandsvoorziening aan te wenden voor het verlenen van medische hulp aan hen die niet in aanmerking komen voor vergoeding ingevolge de (voormalige) eilandsverordening van 16 februari 1995, regelende de vergoeding van de kosten van medische hulp aan on- en minvermogenden. Bij de vaststelling op 29 maart 1996 van de nieuwe Eilandsverordening medische hulp Sint Maarten is ervoor gekozen medische hulp van overheidswege aan on- en minvermogenden slechts op basis daarvan te laten geschieden, voor zover in die medische hulp niet reeds uit anderen hoofde is voorzien. Bij het laatste dient overigens te worden bedacht dat recentelijk ook de gezinsleden van bij de Sociale Verzekeringsbank (SVB) verzekerde werknemers aanspraak kunnen maken op vergoeding door de SVB van medische kosten. In verband met bedoelde keuze is dan ook reeds bij gelegenheid van de vaststelling van genoemde eilandsverordening tevens artikel 4 van de verordening van 28 juni 1995 gewijzigd. Wel is (in artikel 5) de mogelijkheid gehandhaafd om aan geestelijk of lichamelijk gehandicapte personen - die voortaan in het genot dienen te zijn van bijstand als periodieke uitkering - jaarlijks een eenmalige uitkering toe te kennen ten behoeve van bepaalde in verband met hun handicap noodzakelijke hulpmiddelen. Zulke hulpmiddelen kunnen slechts bestaan uit speciale voorzieningen aan de woning of een vervoermiddel. Hiertoe is besloten, omdat het voorzieningen betreft die niet behoren tot die zoals bedoeld in de Regeling vergoeding behandelings- en verplegingskosten overheidsdienaren (PB 1986, 165), waarvan het voorzieningenniveau bepalend is voor de vergoeding van medische kosten ingevolge de Eilandsverordening medische hulp Sint Maarten.

De kring van belanghebbenden is uitgebreid. Naar aanleiding van de aantekeningen van de Gouverneur in diens hierboven genoemde brief van 29 augustus 1995 is voor belanghebbenden met de Nederlandse nationaliteit de eis van ingezetenschap voor de duur van ten minste een jaar komen te vervallen. De betreffende bepaling leidde immers tot een ongelijke behandeling van personen van Nederlandse nationaliteit, waarvoor geen rechtvaardiging bestond. Voorts kunnen, op suggestie van de Gouverneur, voortaan ook vreemdelingen die slechts tijdelijk zijn toegelaten tot Sint Maarten voor bijstand in aanmerking komen. Zij dienen, evenals voorheen, wel ten minste vijf jaar ingezetene van het eilandgebied zijn. Tot deze wijziging is besloten, omdat ingevolge de sedert 1 juni 1995 van toepassing zijnde richtlijnen voor de toepassing van de Landsverordening

toelating en uitzetting (PB 1966, 17) en het Toelatingsbesluit (PB 1985, 57) pas na verloop van tien jaar aan een vreemdeling een vergunning tot verblijf (voor onbepaalde tijd) mag worden afgegeven, waardoor in de praktijk de "wachttijd" voor het in aanmerking komen voor bijstand in plaats van vijf jaar op de duur tien jaar zou worden, hetgeen niet de bedoeling is.

Bijstand wordt primair afgestemd op de omstandigheden en mogelijkheden van de belanghebbende. In het geval van bijstand als periodieke uitkering wordt daarbij met name de gezinssamenstelling in het oog gehouden, zowel vanuit de optiek van bepaling van de totale relevante inkomsten van het gezin als van de bepaling van de hoogte van de benodigde bijstand. Bij eilandsbesluit, houdende algemene maatregelen, zullen nadere regels worden gesteld met betrekking tot de wijze van berekening van de als periodieke uitkering te verlenen bijstand. Volgens de huidige praktijk wordt daarbij uitgegaan van een bepaald inkomen als het fictief benodigde basisbedrag voor de voorziening in levensonderhoud. Voor dat inkomen was gekozen voor het maandinkomen dat maximaal mag worden verdiend om in aanmerking te komen voor tegemoetkomingen ingevolge de Landsverordening Ziekteverzekering, de zogenaamde "SVB-norm". Deze SVB-norm bedraagt sedert 1 januari 1996 Naf 3.192,80. Van dit bedrag worden de relevante gezinsinkomsten afgetrokken. Van de uitkomst daarvan wordt, afgehangen van de gezinssamenstelling, een zeker percentage genomen. De te verlenen bijstand wordt vervolgens bepaald op een kwart daarvan.

De financiële belangen van het eilandgebied verhinderen dat ook in het vervolg voor de berekening van de bijstand als periodieke uitkering wordt uitgegaan van de SVB-norm. In de plaats daarvan zal in vorenbedoeld eilandsbesluit, houdende algemene maatregelen, het inkomen dat als uitgangspunt voor de berekening van de bijstand wordt genomen, op een zeker bedrag worden bepaald. Vooralsnog zal dat bedrag worden bepaald op Naf 2.883,40. Van deze basisnorm worden de relevante gezinsinkomsten afgetrokken. De uitkering bedraagt een kwart daarvan. Ten einde te voorkomen dat de som van gezinsinkomsten en de te verlenen bijstand meer zal bedragen dan het wettelijk minimumloon, zal worden bepaald dat de uitkering wordt verminderd, voor zover die som meer zal bedragen dan dat wettelijk minimumloon.

Het onderhavige voorstel van regelgeving betreft een terrein van zorg van het eilandsbestuur, waarop nog maar weinig ervaring bestaat met de toepassing van wettelijke normen. Het is dan ook niet geheel uitgesloten dat een stricte toepassing van de normen in sommige gevallen zal kunnen leiden tot uitkomsten die uit hoofde van redenen van billijkheid van overwegende aard ongewenst zijn. Met het oog daarop is in het voorstel voorzien in een zogenaamde "hardheidsclausule". De toepassing daarvan is een discretionaire bevoegdheid van het bestuurscollege, die naar haar aard in beginsel aan rechterlijke toetsing is onttrokken. In dat licht wordt democratische controle op het hanteren van de hardheidsclausule van essentieel belang geacht. De eilandsraad dient dan ook terzake te worden geïnformeerd. Democratische controle wordt in dit verband overigens van groter belang geacht dan individuele belangen uit hoofde van privacy-overwegingen.

Met ingang van 1 augustus 1996 is de Tijdelijke eilandsverordening bijzondere bijstand 1996 (AB 1996, 18) vervallen. Personen die na 5 september 1995 - de dag van de orkaan Luis - zonder werk en inkomen waren geraakt, konden aanspraak maken op bijzondere

bijstand. Deze voorziening was naar haar aard als een tijdelijke maatregel bedoeld. Personen die nog altijd geen ander werk hebben kunnen vinden, kunnen, indien zij aan daarvoor geldende criteria voldoen, zonodig aanspraak maken op bijstand ingevolge de Eilandsverordening Financiële Bijstand of - na inwerkingtreding daarvan - de onderhavige verordening. Personen die niet in het bezit zijn van de Nederlandse nationaliteit dienen evenwel gedurende ten minste vijf jaren, onmiddellijk voorafgaande aan de aanvraag, ingezetene te zijn van het eilandgebied. Voor de toepassing van de Tijdelijke eilandsverordening bijzondere bijstand 1996 was de nationaliteit van de belanghebbende niet van belang en werd er evenmin een zekere periode van ingezetenschap verlangd. Een en ander betekent dat voor een aantal van degenen die in het genot waren van bijzondere bijstand geen directe terugval op de reguliere bijstand mogelijk is. Gemeend wordt, dat voor zulke personen een eventueel beroep op bijstand, in aansluiting op genoten bijzondere bijstand, toch mogelijk moet zijn. Daartoe is in artikel 27 een bijzondere bepaling opgenomen. Betrokken belanghebbenden krijgen gedurende een maand na de datum van inwerkingtreding van de onderhavige verordening de gelegenheid een aanvraag van bijstand in te dienen.

De gewijzigde verordening heeft geen bijzondere financiële gevolgen voor het eilandgebied. In de begroting voor 1996 is rekening gehouden met bijstandsuitgaven ten bedrage van Naf 4,1 miljoen.

Voor zover noodzakelijk zijn de overige wijzigingen ten opzichte van de verordening van 28 juni 1995 in het artikelsgewijze gedeelte van de memorie van toelichting toegelicht.

Artikelsgewijs

Artikel 1, eerste lid, onderdeel o

Het belastbaar inkomen is het zuiver inkomen, bedoeld in de Landsverordening op de inkomstenbelasting 1943, waarover de verschuldigde belasting wordt berekend.

Artikel 2, vierde en vijfde lid

In een geval waarin een belanghebbende, die niet in het bezit is van de Nederlandse nationaliteit, niet legaal in het eilandgebied verblijft of niet voldoet aan de eis van ingezetenschap gedurende vijf jaren, kan hij onder bepaalde omstandigheden niettemin voor bijstand in aanmerking komen. Het is onvoldoende dat hij niet kan voorzien in de noodzakelijke kosten van het bestaan. Pas indien er sprake van is dat hij in levensbedreigende omstandigheden verkeert of dreigt te verkeren, komt een dergelijke belanghebbende voor bijstand in aanmerking.

Ingevolge de verordening van 28 juni 1995 zou bijstand als periodieke uitkering ook kunnen worden verleend voor verzorging en opvang van minderjarigen, bejaarden en lichamelijke- of geestelijk gehandicapten in door het eilandsbestuur aangewezen inrichtingen. Bij nadere overweging acht het bestuurscollege een dergelijke voorziening niet zinvol. Immers, de betreffende inrichtingen en instellingen worden reeds door het eilandgebied gesubsidieerd en de opnamekosten komen voor rekening van het eilandgebied. Uitdrukkelijk is thans dan ook bepaald dat een belanghebbende die in een

dergelijke instelling of inrichting verblijft, gedurende diens verblijf aldaar niet voor bijstand in aanmerking komt.

Artikel 5, derde lid

Zoals in het algemene gedeelte van de toelichting is aangegeven, is de onderhavige verordening niet meer voorzien in de mogelijkheid de bijstandsvoorziening aan te wenden voor het verlenen van medische hulp. Wel is de mogelijkheid gehandhaafd van eenmalige uitkeringen aan lichamelijk of geestelijk gehandicapten ten behoeve van met hun handicap noodzakelijke speciale voorzieningen. Het kan daarbij gaan om voorzieningen aan de woning van betrokkene of diens vervoermiddel. Bij de beoordeling van de noodzaak en het nut van de verlangde voorziening zal het bestuurscollege zich uitgebreid door deskundigen laten adviseren, waaronder de huisarts en eventuele behandelende specialist van betrokkene. Aangezien het om niet onaanzienlijke bedragen kan gaan, zal het college eventuele verzoeken zeer zorgvuldig overwegen en daarbij de financiële gevolgen voor het eilandgebied beheersbaar houden.

Uit een toekenning in enig jaar mag niet worden afgeleid dat men vervolgens in volgende jaren wederom voor een soortgelijke eenmalige uitkering in aanmerking zal komen.

Artikel 12, tweede lid

Aangezien de kosten die de overheid maakt terzake van een vreemdeling kunnen worden verhaald op degene die zich ingevolge de Landsverordening toelating en uitzetting voor die vreemdeling garant heeft gesteld, wordt het billijk geacht dat de garant van een toekenning van bijstand aan die vreemdeling - vooruitlopend op het verhaal door de overheid op de garant - op de hoogte wordt gesteld.

Artikel 14, tweede lid

Bijstand als periodieke uitkering kan, indien daarvoor gegronde redenen zijn, zo nodig met terugwerkende kracht worden toegekend. Een verdere terugwerking dan tot aan de datum van de indiening van de aanvraag is niet mogelijk.

Artikelen 16 en 17

De verordening van 28 juni 1995 bevatte een regeling voor de intrekking van genomen besluiten tot het verlenen van bijstand. Behalve van stopzetting van de bijstandsuitkering kon daarbij sprake zijn van intrekking van het oorspronkelijke besluit op een in het verleden gelegen tijdstip. In het geval van verlening van bijstand op grond van onjuiste informatie door de aanvrager of niet-naleving van de aan de bijstandsverlening verbonden voorschriften vond de intrekking zelfs plaats met terugwerkende kracht tot het tijdstip waarop het besluit tot bijstandsverlening tot stand was gekomen. De regeling was niet erg doorzichtig. In het onderhavige voorstel is dan ook voorzien in twee afzonderlijke artikelen, waarin de materie is geregeld. Artikel 16 handelt over de beëindiging van de verlening van bijstand als periodieke uitkering, terwijl artikel 17 de intrekking van het

besluit tot bijstandsverlening regelt. De beëindiging kan zo nodig worden bepaald op een tijdstip in de nabije toekomst, doch kan niet met terugwerkende kracht geschieden. Daarentegen betekent de intrekking van een beschikking tot bijstandsverlening uit de aard van de rechtshandeling altijd een terugwerking tot het tijdstip van het nemen van het ingetrokken besluit. De rechtsgevolgen van de oorspronkelijke beschikking dienen dan ook ongedaan te worden gemaakt. Dat houdt onder meer in dat reeds genoten bijstand moet worden terugbetaald. Het gaat hier derhalve om zeer ingrijpende gevolgen. De gevallen waarin intrekking mogelijk is, zijn om die reden beperkt gehouden. In de betreffende gevallen is altijd een zekere mate van verwijtbaarheid aan de aanvrager of de belanghebbende toe te rekenen. Aan die gevallen is ten opzichte van de verordening van 28 juni 1995 toegevoegd de door de Gouverneur geopperde situatie waarin de bijstand tot een te hoog bedrag of geheel ten onrechte is verleend en de belanghebbende zulks redelijkerwijs had kunnen begrijpen.

Het weigeren passende arbeid te aanvaarden is een reden om de bijstandsuitkering te beëindigen. Onder passende arbeid wordt verstaan: arbeid die de belanghebbende in verband met zijn opleiding, zijn persoonlijkheid en zijn omstandigheden redelijkerwijs kan worden opgedragen - zie artikel 1, eerste lid, onderdeel q. Het oordeel van het bestuurscollege omtrent het al dan niet passende karakter van de geweigerde arbeid dient uiteraard zorgvuldig tot stand te komen. Het bestuurscollege zal zich bij de oordeelsvorming laten leiden door het terzake gegeven advies van het Hoofd van de afdeling Maatschappelijke Zorg, welke advies mede zal zijn gebaseerd op het advies van het Hoofd van de dienst Arbeidszorg.

Artikel 18

Indien degene aan wie periodieke bijstand is toegekend of een van diens eventuele gezinsleden komt te overlijden, wordt de periodieke bijstand gedurende een periode van zes weken onverkort doorbetaald. Indien degene aan wie de bijstand was toegekend, zelf is overleden, zonder een gezinslid na te laten, wordt de resterende bijstand uitbetaald aan de erfgenamen. Mocht hij echter gezinshoofd zijn geweest, dan geschiedt de doorbetaling aan het nieuwe gezinshoofd. Op deze wijze wordt beoogd dat betrokkenen, afgezien van de uitvaartkosten, het hoofd kunnen bieden aan bijkomende kosten in verband met het overlijden en wordt aan hen enig respect gegeven om het uitgavenpatroon aan de nieuwe situatie aan te passen.

Artikelen 19 en 20

Nieuw in de onderhavige verordening is de verplichting van onder meer werkgevers om desgevraagd aan het bestuurscollege de inlichtingen te verstrekken omtrent het loon van belanghebbenden die bij hen in dienst zijn of waren. Handelen in strijd met deze verplichting is een strafbaar feit - zie artikel 24, eerste lid. Uit hoofde van redenen van privacybescherming zullen de benodigde inlichtingen niet worden gevraagd, dan nadat de betrokken belanghebbende van het voornemen daartoe in kennis is gesteld.

De informatieplicht van aanvrager, belanghebbende en diens wettelijke vertegenwoordiger is vollediger verwoord. Slechts in het geval van het opzettelijk

verstrekken van onjuiste inlichtingen of van het opzettelijk verzwijgen van relevante omstandigheden is er sprake van een strafbaar feit.

Artikel 21

Ingevolge artikel 2, tweede lid, komt een belanghebbende, die op grond van de Landsverordening toelating en uitzetting is toegelaten tot tijdelijk verblijf in de Nederlandse Antillen, in aanmerking voor bijstand, indien financiële hulpverlening door degene die krachtens die verordening voor de belanghebbende garant staat, niet kan worden afgewacht. Als complement daarvan is thans in onderdeel d van het eerste lid van artikel 21 nadrukkelijk voorzien in verhaal van de kosten van de bijstand op die garant. Tevens is bepaald dat een beschikking tot verhaal dient te zijn onderbouwd met argumenten en dat daarin dient te zijn aangegeven welk bedrag of welke bedragen worden verhaald en de termijn of termijnen waarbinnen betaling dient te geschieden.

Artikel 22

Iedere persoon die door een beschikking, gegeven krachtens onderhavige verordening, rechtstreeks in zijn belang is geschaad, kan daartegen een bezwaarschrift indienen bij het bestuurscollege. In de eerste plaats kan daarbij worden gedacht aan de aanvrager en de belanghebbende. Dit betekent dat ingeval van een gezin bij voorbeeld ook de echtgenoot of echtgenote van het gezinshoofd een bezwaarschrift kan indienen. Zulks is eveneens mogelijk voor degene op wie wordt getracht de kosten van bijstand te verhalen. Het bezwaarschrift heeft geen schorsende werking.

Artikel 25

Op voorstel van de Gouverneur is voorzien in een tweejaarlijkse rapportageplicht van het bestuurscollege aan de eilandsraad over de doeltreffendheid en de effecten van de onderhavige verordening in de praktijk. In de rapportages zullen eventueel wenselijke wijzigingen van de verordeningen of van de daarop gebaseerde besluiten worden vermeld.

Artikel 27

In dit artikel is de bijzondere voorziening opgenomen voor personen die op 31 juli in het genot waren van bijzondere bijstand, teneinde hen in staat te stellen in aansluiting daarop niettemin in aanmerking te laten komen voor bijstand, terwijl niet is voldaan aan het vereiste van artikel 2, tweede lid, onderdeel b. Aangezien men gedurende de periode tussen 1 augustus 1995 en 5 september 1995 - de zogenaamde referentieperiode - in privaatrechtelijke dienstbetrekking in het eilandgebied arbeid moet hebben verricht, om voor bijzondere bijstand in aanmerking te komen, zullen zulke personen uiterlijk vijf jaren na 1 augustus 1995 voldoen aan het vereiste van ingezetenschap van artikel 2, tweede lid, onderdeel b. Derhalve is ervoor gekozen in de onderhavige horizonbepaling de termijn van 1 augustus 2000 op te nemen.

Mocht een met inachtneming van dit artikel verleende bijstand om enige reden als bedoeld in artikel 16 of 17 worden beëindigd of ingetrokken, dan is ingeval van een eventuele volgende aanvraag van bijstand artikel 2, tweede lid, onderdeel b, van toepassing.

Ingevolge artikel 14, tweede lid, kan bijstand als periodieke uitkering niet worden verleend voor periodes die aan de aanvraag vooraf zijn gegaan. Toepassing van deze bepaling zou het onmogelijk maken uitvoering te geven aan de bedoeling van artikel 27 om de betrokken belanghebbenden in de gelegenheid te stellen bijstand aan te vragen voor de periode die direct aansluit op de periode waarin men in het genot was van bijzondere bijstand. Voorzien is dan ook in de bepaling dat in gevallen als bedoeld in artikel 27 artikel 14, tweede lid, niet van toepassing is.

Artikel 28

In het algemene gedeelte van de memorie van toelichting is aangegeven dat voor de berekening van bijstand als periodieke uitkering in het vervolg niet langer de zogenaamde SVB-norm als uitgangspunt zal worden genomen, aangezien het financiële belang van het eilandgebied dat niet toelaat. Als uitgangspunt zal een bij eilandsbesluit, houdende algemene maatregelen, te bepalen bedrag worden genomen. Vooralsnog zal dat bedrag op Naf 2.883,40 worden bepaald.

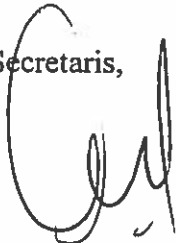
Om dezelfde reden is het gewenst de bovengrens voor het in aanmerking komen voor de voorzieningen ingevolge de Eilandsverordening medische hulp Sint Maarten (AB 1996, 17) evenmin te koppelen aan die SVB-norm. Met het oog daarop wordt voorgesteld de definitie van on- of minvermogene in genoemd eilandsverordening te wijzigen. Het in de nieuwe definitie bedoelde bedrag zal vooralsnog eveneens worden bepaald op Naf 2.883,40.

Artikel 30

Momenteel vindt de verlening van bijstand plaats aan de hand van de Eilandsverordening Financiële Bijstand. Voor eventuele terugwerkende kracht van de onderhavige verordening bestaan dan ook op zichzelf geen termen. Personen als bedoeld in artikel 27 van de verordening konden evenwel geen beroep doen op de Eilandsverordening Financiële Bijstand. In verband met de beoogde directe aansluiting van de voorziening van artikel 27 op de geldingsduur van de met ingang van 1 augustus 1996 vervallen Tijdelijke eilandsverordening bijzondere bijstand 1996 is voor zulke gevallen een terugwerkende kracht van de onderhavige verordening tot en met 1 augustus 1996 noodzakelijk.

HET BESTUURSCOLLEGE VAN HET EILANDGEBIED SINT MAARTEN,

De Secretaris,

De Gezaghebber,

